

Delikatesser fra Torget

Benedicte Torget har laget en vemodig vakker plate. Kanskje høsten ikke blir så verst likevel.

Nei, du har neppe hørt veldig mye til Benedicte Torget tidligere. I en alder av 37 platedebuterer hun med «After a day of rain». Om man skal holde seg til klisjeene om lang lagring og vel anvendt ventetid, så ja – da har dette modnet til et nydelig produkt.

Levedyktig. Benedicte Torget har de to siste årene sittet i tårnet i Markus kirke i Oslo og skrevet materialet som nå foreligger på hennes første langspiller. Noen trinn nedenfor har hun kunnet vandre i kirkerommet og teste ut tekster og melodier.

Det høres. Dette er blitt en plate med mye rom, luft og lys. Og gir man Torget en smule tid, blir «After a Day of Rain» en produksjon som langsomt kryper mellom ribbena dine og inn i hjerteregionen, hvor den treffer deg med skarphet det ikke er mange forunt å oppvise. Tilsynelatende er dette en plate som begynner med pene og søte sanger i

DEBUTANT. Benedicte Torget har lykket med sin første plateutgivelse.

et litt popaktig landskap uten altfor mye motstand i underskogen. Men så skjer det noe underveis. Her er mothaker og sting både i melodilinjene, tekster og arrangementer. Det uhyre vakre, paret med det med det

pregnante og intelligente, fremstår her i en meget levedyktig kombinasjon.

Bakkekontakt. Benedicte Torget har gått i læren hos Sidsel Endresen ved Østlandets Musikk-konservatorium. Det kan merkes, men nødvendigvis ikke i den melodiske tilnærmingen, som slett ikke er så abrupt og tørr som hos læremesteren.

Men Torget har, som Endresen, en evne til å spikke bort unødig pjatt. Det er noe renskåret og minimalistisk over prosjektet som gjør det bærekraftig. Miles Davis' gamle læresetning om at «less is more» har aldri vært et postulat bare beregnet på instrumentalister. Vokalist Torget holder seg velsignet trofast til læreboken sammen med medprodusent og pianist Øystein Sevåg. Duoen risser opp arrangementer som er lyssøkende, men likevel med en veldig tydelig jordledning. Sånn sett ligger det vel en inspirasjon i kirkerommets utforming. Det himmelstrebende vil aldri funke uten solid bakkekontakt.

Detaljer. Med seg på laget har Benedicte Torget hyret inn folk som definitivt har skjønt intensjonene i

musikken hennes. Hele gjengen er veldig «nede» samtidig som det er en detaljrikdom her som bare vokser frem for hver gjennomhøring.

Og når en hel strykekvartett fyller ut sammen med Nils Petter Molvær på trompet og Lars Andreas Haug på tuba, snakker vi definitivt om det lille ekstra. Både «Belong song» og den lekre «Soothsay» med tekst av Dante Gabriel Rossetti, blir små smykker som aldri pranger, men skinner like fullt. Så får det heller være at Torget lener seg litt vel tungt på Sevågs tangenter inn imellom i noe som kan oppleves som vokale hvileskjær. Det bærer likevel. Først

og fremst fordi hun med en kryssning av klassisk, kjølig nordisk vokal og en litt mer brennende irsk, skal vi si

Maire Brennan, tar oss med på en reise som får høsten til å virke litt mindre uoverkommelig.

BJØRN OLAV NORDAHL

→ **Benedicte Torget**
«After a Day of Rain»
Present Recordings/
Musikkoperatørene

No more fuzz

Det er ikke bare Oslo-patrioter som kan glede seg over at Jarle Bernhoft nå bykser ut av heavyrockbåsen for å bli soulcrooner.

Nittedølen Jarle Bernhoft maler tigerstaden med sexy soul, engelske fraser og egne erfaringer: «Realize you're one in a million getting pigeonholed, this city is a village disguised as a metropole.» For å oversette: I Oslobygda er det lett å bli satt i bås. Jarle har hermed hoppet ut av sin.

Fuzzforakt. Jarle Norman Bernhoft (32) har en stemme født til coolness. Og et utseende som passer i crooner-dress. Det la du ikke fullt så godt merke til i gitar- og trommeskogen fra rockbandet Span. Etter to relativt vellykkede plater sa vokalisten adjø til bandlivet.

Det er tungt å stå på scenen med brede rockeben kveld etter kveld. Det er en ærlig sak å si, som Bernhoft sa til VG tidligere i år, at han av og til ble «kvalm av fuzzgitarer.» Han har byttet dem ut med wahwahgitarer i stedet.

Ikke at avstanden egentlig er så stor. Bernhoft ga Span en tydelig Lenny Kravitz-aktig soulrocksound. At han har hatt ungdomsforelskelse i musikken til Stevie Wonder, Al Green og Sly & The Family Stone er ikke så overraskende hvis man hører etter.

Når han nå solodebuterer som soulstreber, kan det virke som et riktig pensum for ham. Han kan nem-

lig fint konkurrere med landsmenn som Sofian og Lester.

Skal man strengt vurdere fornyelse av soulgenren, står han imidlertid i bakgården og huler mot månen, mens John Legend og Jamie Lidell suser forbi ute på Karl Johan. For å holde oss til metaforer fra byen han som er gjennomgangstema for platen.

Om det er leiregrunnen store deler av byen er bygget på som er årsaken til uttrykket Ceramik City, er mer usikkert. Men noe skal man da fundere på. Som på «So Many Faces». Er det Oslo han lengter bort fra eller tilbake til?

«I've got the big city blues, I don't wanna stick around, this here is all concrete and I miss my little town.»

Huseierblues. Det som ikke er vanskelig å forstå er at Bernhoft liker det han gjør. Åpningen «On Time» spruter av festlig energi, veltalende vokal og små lekre synthpip. Radio-

singelen «Streetlights» er smittende og et lite svennestykke av en solfylt gledespreder. Bernhoft er kuleste aristokratten der han duellerer med koret, mens David Wallumrød får stepdans på hammond tangentene. Men svært original kan man ikke si at den er.

Og det skorter vel litt på originaliteten her. Du merker det for eksempel på balladen «On Individuality» som har fint lite av det samme. Her presser Bernhoft stemmen sin mer enn godt er for å redde

en melodi som ellers ville gått i ett med brosteinen.

Flere av sangene er mer arrangementer enn melodier. Det er noe av det samme det britiske soul-talentet Joss Stone slet med, på da hun ga ut egenskrevet plate. Fremføring-en var fortsatt en innertier, stemmen var førti år med soulhistorie, men melodiene var stort sett bleke og anemiske.

Bernhoft gjør uansett en mer enn godkjent audition til jobben som Norges Jamie Cullum. Det er forfriskende når han mot slutten av platen, først drar til med en seig blues og deretter en røffere rockelåt.

«Keep it alive,» synger han om igjen og om igjen på «Prayer To The Landlord». Hold musikken levende. Det kan være et godt motto for neste plate.

PER A. RISNES JR

→ **Jarle Bernhoft**
«Ceramik City Chronicles»
Universal

FRA ROCK TIL SOUL.

Jarle Bernhoft, tidligere rocke-vokalist i Span, viser stemmeprakt når han går solo med soulplate.

